

Devlet Yasaklar, Devlet Aklar

Meydan Gazetesi

22.12.2015

İçindekiler

Devlet Yasaklar	4
Devlet Aklar	5

Yasak; bazen yasalar ya da yönetmelikler, bazen toplumsal kurallar, bazen de din ya da ahlak gibi kurumlar tarafından, bir yerde ya da bir topluluk içerisinde yapılmasına izin verilmeyen şey. Kimi zaman yazılı kimi zaman da sözlü olan; yaptırımı bazen hafif bazen de sert olan; ama dayanağını her zaman bir iktidar kurumundan alan engel.

Yasaklamak; yukarıda sıralanmış farklı gerekçeler sebebiyle, bir kimse tarafından gerçekleştirilmek istenen bir eylemin, başka bir kimse ya da topluluk tarafından engellenmesi hali.

Modern devlet teorisi, insan haklarını “kişi hak ve özgürlükleri” olarak tanımlar; devlete de -kendini temellendireceği anayasa ve çıkardığı yasaları ile- bu özgürlüklerin korunması görevini biçer. Aynı teori “başkalarının haklarının korunması amacı”yla yasakları da savunur. Oysa devlet, birazdan aşağıda detaylandırılacak olan yasakların bizatihi kaynağıdır.

Yine teorisyenler, yasakları çiğneyenlerin -devlete karşı suç işleyenlerin- cezalandırılması işlevini, yani adaletin tesisi rolünü yine devlete biçer. Hukuk devleti teorisiyle devletin tüm kademelerinin ve kurumlarının hukuk ile bağlı olduğu ve devletin de suç işlememe yükümlülüğü olduğu savunulsa da, aslında devlet doğası itibariyle tam bir suç makinesi ve suçluları aklama müessesesidir.

Devlet Yasaklar

Özgürlüklerin koruyucusu ve adaletin sağlayıcısı olduğu iddia edilen devlet, yasaklar. Kendinden olmayan, ona biat etmeyen ya da varlığını kabul etmeyen herkesi ve her şeyi yasaklar.

Devlet; zaten hakkı olanı isteyen, “esnek” sömürü koşullarına ve patronların kar hırsına karşı mücadele edenleri engeller. Daha insani koşullarda çalışmayı, kıdem ve ihbar tazminatını, sendikayı engeller. Engelle uymayan olursa, işten attırmanın yolunu açar. Devlet, sömürüye karşı direnen işçilerin örgütlenmesini yasaklar.

Bir duvara afiş asmayı, sokakta bildiri dağıtmayı, bir meydanda basın açıklaması yapmayı yasaklar. Yürüyüş düzenlemeyi, stant açmayı, slogan atmayı yasaklar. Pankart açmayı ya da duvara yazı yazmayı da elbette... Devlete göre; düşündüğünü anlatmak ya da senin düşündüğünü başkalarının görmesini sağlamaya çalışmak yasak. Eğer uyulmazsa, para cezasına da, gözaltısına da, tutuklamasına da hazır olmak gerekir.

İçinde yaşadığımız gerçeklikte, düşünmemeli ya da düşündüğünü asla belli etmemeli. Çünkü devletin buyurduğuna göre, iktidarı eleştirmek, buna dair bir yazı kaleme almak ya da yalnızca konuşmak da yasak. Tahir Elçi gibi düşündüğünü dile getirmek ya da yine tıpkı onun gibi aslında failleri son derece meşhur olan kayıpların peşine düşmek, engellenir. Çünkü; devletin suçlarını ortaya çıkarmak yasak!

Savaşın talan ettiği topraklardan bir umutla kaçıp, hiç bilinmeyen bir coğrafyada yaşama tutunmak neredeyse imkansızdır. Açıkça konuşulmasa da, “umuda yolculuk”ların son durakları aslında ortadadır. Bu durak bazen ıssız bir sahil kenarı, bazen savaştan beter toplama kampları, bazen birer hapishaneye dönüşen geri gönderme merkezleridir. Devlet bir savaş coğrafyasından kaçışı da, yeni bir yaşam umudu için yürümeyi de engeller. Yaşamak için, devletlerin savaşından kaçmak da yasak.

Kadınlar için boşanmak da, kürtaj da, tacizciden ya da tecavüzcüden hesap sormak da yasak. Devlet, kadını her daim görünmez kılar ve hep ‘erk’egin gerisinde sinikleşmeye mahkum etmek isterken; erkeği kollar, kadını yok sayar. Çünkü bir kadın olarak yaşamak da, yaşamak için direnmek de yasak.

Kesilen elektrik sebebiyle bahçede ateş yakıp yemek pişirmek, evde kalan son yiyeceklerin de tükenmesiyle yan komşuya gitmek yasak. Çünkü sokağa çıkmak yasak. Devlet Kürdistan topraklarında ilan ettiği olağanüstü hallerle sokağa çıkmayı engeller. Katillerden korunmak için sokak başlarına kazılan hendekleri, keskin nişancılardan korunmak için sokak aralarına gerilen bezleri engeller. **Çünkü Kürdistan’da var olmak da, özgürlük için direnmek de yasak.**

Devlet Aklar

Devlet, yaptıklarını çoğu zaman gizler; işbirlikleri, kirli pazarlıkları, ortaklıkları ayyuka çıkmasın diye. Aksi olduğunda, yani bilinmemesi gereken bir durumun açığa çıkması söz konusu olursa ya da kendi çıkarları için yaptığı işbirliklerinin tehlikeye düşmesi ihtimali açığa çıkarsa; devlet aklar.

Daha fazla kar hırsıyla göz göre göre ölüme yollanan, bir rezidansın en üst katında ya da bir madenin en karanlık dibinde yaşamını yitiren işçilerin ardından katilleri aklar. Çoğu zaman kaza diyerek yaşamını yitiren işçiyi suçlar ya da kader diyerek yaşamını yitirenlerin ardında kalanları bu ölüme ikna etmenin yollarını arar; şehit der, cenazesini bayraklara sarar... Devlet; Marmara Park AVM’de, Ermenek’te, Soma’da, Torunlar’da ve daha sayılamayacak kadar çok olan işçi katliamlarında yaptığı gibi; her zaman patronları aklar.

Devlet, karşısında mücadele edenleri sinikleştirmek için türlü yola başvurur. Korkutmaya çalışır, gözaltına alır, işkence eder, tutuklar. Bu şekilde sindiremediklerini ise katleder. Katlettiği her bir kimsenin ardından ise türlü bahaneler sıralayarak, yaşananı meşrulaştırmaya çalışır. Zaman aşımalarıyla, meşhur olan failleri; bizatihi düzenlediği ‘güvenlik yasa’larıyla, ‘vur emrini’ verdiği polislerini; beyaz toroslarla terör estiren özel birliklerini; Esedullah Timleri’ni aklar... Devlet, gecenin bir vakti girdiği bir evde, doğudan hedef alınarak katledilen kadınların, Dilan’ın, Dilek’in, Günay’ın... katillerini, “çatışma çıktı, kendini savundu” diyerek aklar.

“Kaçakçı değil, terörist” diyerek Roboski’nin, “Güvenlik önlemi alınmasını kendileri istemedi” diyerek Suruç’un, “Güvenlik zayıfatı yok” diyerek Ankara’nın faillerini, yani aslında doğrudan kendini aklar devlet. Kürdistan’da yaşanan sayısız katliamda, köy yakmada, zorla göç ettirmede suçu sözde ‘terör’de bulur ve yaratıcısı olduğu bir talan sürecinde kendisini aklar.

Adına kimi zaman namus, kimi zaman ahlak der. Bahanesini kimi zaman “erkeklik gururu” kimi zaman “ağır tahrik” sayar; kadın katillerini aklar. Nefreti körükleyen ve nefret suçunu pekiştiren yasalarıyla eşcinsel ve trans bireylere yönelik şiddeti ve cinayeti meşrulaştırır. Şiddet uygulayanı, taciz edeni, katledeni aklar.

Devlet, 17-25 Aralık Operasyonları’nda milyarlar çaldıkları açığa çıkan bürokratlarını, yolsuzlukları ayan beyan ortaya çıkan bakanlarını, belediye başkanlarını, milletvekillerini aklar. Ayakkabı kutularına sığmayacak kadar çok çalan hırsızlarını, açığa çıkan rüşvet kayıtlarında isimleri geçenleri “Bu, siyasi bir algı operasyonudur, dış mihrakların oyunudur” diyerek aklar.

İŞİD çetelerine gönderdiği tırlar dolusu silaha ‘insani yardım’ diyerek; aynı çetelere asker olarak katılan eli kanlı katilleri Suriyeli mülteciler olarak servis ederek; yaptığı petrol anlaşmalarını ve para yardımlarını ‘muhaliflerle’ kurulan ilişkiler diye lanse ederek; devlet, Suriye Savaşı’ndaki rolünü aklar. İŞİD’e verilen lojistik destek ‘kararlı dış politika’ olur; atılan bombalar, yapılan operasyonlar ve katledilen halk ‘teröre karşı mücadele’...

Devlet, beraber iş tezgahladığı şirket patronlarını, finans zenginlerini, harici ve dahili kapitalist dostlarını aklar. Vergi kaçırmada, devlet arazilerinin peşkeş çekilmesinde, kara para aklamada elinden geleni ardına koymaz. Ağaoğulları, Zarrablar ve niceleri aklanır. Devlet, geçmişte beraber iş tuttuğu, daha nice işler tutacağı Ergenekoncuları, Balyozcuları aklar.

İşte, toplumsal düzeni inşa ettiği iddia edilen; hak ve özgürlüklerin kaynağı ve koruyucusu olarak yutturulmaya çalışılan devlet budur. Devlet yasaklamak üzerine kuruludur; yasaklara karşı özgürlüğü için mücadele edenleri susturmak ve yıldırım için ezer, katleder.

Adaletin sağlayıcısı ve koruyucusu diye yutturulmaya çalışılan devlet, tam da adaletsizlik üzerine kuruludur. Varlığı adaletsizliğin devamına bağlıdır, bu yüzden de adına ‘adalet sağlamak’ dediği her

şey, esasen adaletsizliğin, baskının ve sömürünün devamlılığını sağlamaktır. Bunun için kullandığı araç ise, pisliklerini aklamaktır.

Meclisi, kabinesi; polisi, savcısı, mahkemesiyle bir bütün olarak devlet yapılanması işte bu iki amaç için vardır: Yasaklamak ve aklamak.

Anarşist Kütüphane

Meydan Gazetesi
Devlet Yasaklar, Devlet Aklar
22.12.2015

Bu Yazı Meydan Gazetesi'nin 30. sayısında yayımlanmıştır.

tr.anarchistlibraries.net